

Το Πρωτευαγγέλιο

Η παράβαση τῆς θεϊκῆς ἐντολῆς συντελέσθηκε. Ὁ ἄνθρωπος ἀπώλεσε τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς. Ἐξορίσθηκε στὴ γῆ τοῦ πόνου, τοῦ κόπου, τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν τριβόλων. Ἡ φλογίνη ρομφαία φυλάττει στὸ ἐξῆς «τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ». Ὁ ἄνθρωπος συνειδητοποιεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει περίπτωση νὰ ξαναζήσει τὴν ἐδεμικὴ εὐτυχία, νὰ ἀπολαύσει ξανά τὸν τερπνότατο Παράδεισο. Γεμάτος ὀδύνη θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται τὴν ἀναπότρεπτη συμφορὰ του, καθήμενος ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου καὶ ἀναπολώντας τὸ κάλλος του.

Μὰ στὸ βαρύτατο πένθος του ὑποφώσκει ἐλπίδα. Ὁ Δημιουργὸς δὲν ἄφησε τὸ πλάσμα του βυθισμένο στὴν ἀπόγνωση. Τοῦ ἔδωσε μιὰ ὑπόσχεση ποὺ θὰ γλύκαινε τοὺς μακροὺς αἰῶνες τῆς ἐξορίας. **Τὸ Πρωτευαγγέλιο.** Τί ἦταν ἀκριβῶς αὐτό; Τὸ πρῶτο καλὸ νέο ποὺ ἄκουσε μετὰ τὴν πώση του ὁ ἄνθρωπος. Ἡ πρώτη ἀναφορὰ στὴ συντριβὴ τοῦ ὄφεως καὶ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν καταδυναστεία του.

«Καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σου καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτὸς σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν» (Γεν. 3, 15). Ἡ πρώτη αἰσιόδοξη προοπτικὴ γιὰ τὸν ἐκπεσόντα ἄνθρωπο εἶναι τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν διάβολο. «Θὰ βάλω ἔχθρα, λέει ὁ Θεός, ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ στὴ γυναίκα καὶ ἀνάμεσα στοὺς ἀπογόνους σου καὶ στοὺς δικούς της ἀπογόνους. Ἕνας ἀπόγονός της θὰ

σου συντρίψει τὴν κεφαλὴ καὶ σὺ θὰ τοῦ συντρίψεις μόνο τὴ φτέρνα».

Ἐδῶ εἶναι τὸ βάθος «πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ. Ἡ προξενήσασα τὸν θάνατον πάση σαρκί», ἡ πρώτη Εὐα, ποὺ ἐγίνε στα χέρια τοῦ διαβόλου «τῆς ἀμαρτίας τὸ ὄργανον», ἀναδείχθηκε «σωτηρίας ἀπαρχὴ παντὶ τῷ κόσμῳ διὰ τῆς Θεοτόκου», τῆς δεύτερης Εὐας. Ἡ γυναίκα ἔφερε τὴν παρακοή, τὴν πώση καὶ τὸν θάνατο, ἡ γυναίκα πάλι ξαναβάζει τὸν ἄνθρωπο στὴν προοπτικὴ τῆς ζωῆς. Ὁ ὄφεις θὰ δεῖ τὴν πρῶην ἀπὸ αὐτὸν ἀπατημένη, «τοῦ Δημιουργοῦ γενομένην μητέρα».

Σπέρμα τῆς γυναίκας ποὺ θὰ συντρίψει τὸν σατανᾶ, εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι ἀπόγονος **μόνο γυναικός**. Θὰ γεννηθεῖ ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ γυναίκα χωρὶς ἄνδρα, «ἐξ ἀπειράνδρου μητρός», τῆς ἁγίας Παρθένου ποὺ δὲν θὰ λάβει «πεῖραν ἀνδρός». Απάτωρ κατὰ τὸ ἀνθρώπινο, θὰ γεννηθεῖ «Πνεύματος θεοῦ ἐπελεύσει καὶ εὐδοκία Πατρὸς αἰδίου». Ἀλλὰ ταυτόχρονα εἶναι καὶ ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ γεννᾶται προαιωνίως ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀμήτωρ, συνάναρχος καὶ συναιώνιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Χριστός, ἐπειδὴ βλέπει «τὸν κατ'εἰκὸν καὶ ὁμοίωσιν» ἄνθρωπο ποὺ ἔπλασε μὲ τὰ χέρια του νὰ χάνεται, «κλίνας τοὺς οὐρανοὺς κατέρχεται». Κατεβαίνει καὶ κατοικεῖ «ἐν μήτρᾳ παρθενικῇ ἀναλλοιώτως», «τὸ ἡμέτερον ὄλον προσλαβόμενος φύραμα», παίρνοντας πλήρη τὴν ἀνθρώπινη φύση μας «ἐκ τῶν ἀγνῶν καὶ παρθενικῶν

ΔΕΙΠΝΟΝ ΜΕΓΑ

Πίγο πρίν τά Χριστούγεννα ἀκοῦμε τήν παραβολή τοῦ «Μεγάλου Δείπνου». Πολύ παράξενη καί ἀπροδόκητη φαίνεται ἡ ἀντίδραση τῶν προσκεκλημένων στό δείπνο. Στή σημερινή ἐποχή εἶναι μᾶλλον βέβαιο ὅτι κανεῖς ἄνθρωπος δέν θά ἀρνιόταν εὐκαιρία πλουσίου συμποσίου καί ἄφθονης τροφῆς τῆς ματαιοδοξίας του.

Πρίν μερικά χρόνια κάποιος ἀμερικανός ἐκατομμυριούχος, θέλοντας νά ἐμπαίξει αὐτή τήν ἄρρωστη δίψα τῶν ἐπωνύμων γιά προβολή, κάλεσε περίπου χίλια ἄτομα ἀπό τήν κοσμική ἀφρόκρεμα τῆς Νέας Ὑόρκης σέ δεξίωση στό πιό ἀριστοκρατικό ξενοδοχεῖο τῆς πόλης. Κανείς δέν ἀρνήθηκε τήν πρόσκληση. Ὅλοι τους ἦταν ἐκεῖ. Τότε, στό ζενίθ τῆς εὐωχίας, ὁ οἰκοδεσπότης πῆρε ἕνα μικρόφωνο καί τοὺς εἶπε: «Χαίρετε. Εἶμαι αὐτός πού σᾶς κάλεσε. Δέν μέ γνωρίζετε, οὔτε σᾶς γνωρίζω. Ὅμως οὔτε ἕνας ἀπό σᾶς δέν ἀναρωτήθηκε “ποιός εἶναι αὐτός ὁ ἄγνωστος πού μέ καλεῖ”. Ὅλοι σας παραβλέψατε αὐτή τή “λεπτομέρεια”, προκειμένου νά μή χάσετε μιᾶ ἀκόμη κοσμική ἐκδήλωση. Αὐτά εἶχα νά σᾶς πῶ καί γι’ αὐτό σᾶς κάλεσα. Μπορεῖτε νά συνεχίσετε τή διασκέδασή σας».

Εἶναι προφανές ὅτι οἱ ἐπίσημοι προ-

αἰμάτων» τῆς ἁγίας Παρθένου. Σκοπός του νά ἀναπλάσει «τὸν φθαρέντα Ἀδάμ», «τὸν ρεύσαντα ἐκ παραβάσεως». Τὸν ἄνθρωπο, πού μέ δική του ἐπιλογή εἶχε ἀστοχήσει νά παραμείνει στήν ἀνώτερη θεϊκὴ ζωὴ καί εἶχε βουλιάξει ἐξ ὀλοκλήρου στή φθορά. Καί ὅπως τὰ νερά ρέουν καί δέν σταματοῦν ἂν δέν φτάσουν στὰ χαμηλότερα μέρη τῆς γῆς,

σκεκλημένοι τῆς παραβολῆς, οἱ ἀρχιερεῖς καί γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων καί «οἱ τιμιώτεροι τοῦ πλήθους», δέν διέφεραν καί πολύ ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς τοῦ ἀναφερθέντος περιστατικοῦ. Σέ ματαιοδοξία καί ὑποκρισία σίγουρα τοὺς ξεπερνοῦσαν. Τέτοια, λοιπόν, «παγώνια» ἦταν ἀδιανόητο νά ἀρνηθοῦν πρόσκληση σέ «δείπνον μέγα».

Δέν ἀνταποκρίθηκαν ὁμως γιατί δέν τοὺς ἐνθουσίαζε τό ἐδεσματολόγιο. Τὰ ἐδέσματα τοῦ «μεγάλου δείπνου», κατὰ τὸν ἅγιο Κύριλλο, ἦταν: «Ἀμαρτιῶν ἀπόθεσις, Πνεύματος Ἁγίου μέθεξις, υἰοθεσίας λαμπρότης, βασιλεία οὐρανῶν». Εἶναι φανερό ὅτι ματαιοδοξίες, φιλοπρωτίες, παχυλές ἀντιλήψεις γιά μεσσιακὴ βασιλεία μέ ἐθνικὴ εὐδαιμονία καί δόξα, δέν συμπεριλαμβάνονταν στὰ προσφερόμενα «πιάτα». Γι’ αὐτό οἱ ἐπίσημοι προσκεκλημένοι ὄχι ἀπλῶς δέν ἐνθουσιάστηκαν ἀπὸ τήν πρόσκληση, ἀλλὰ τήν ἄκουσαν σάν ἐνοχλητικὴ ἀφύπνιση καί ἔλεγχο.

Μετά τήν ἄρνηση τῶν «τιμιωτέρων» προσκεκλημένων ὁ οἰκοδεσπότης, ἐπειδὴ ὑπῆρχε ἀκόμη χώρος, κάλεσε καί τοὺς ἐξ ἔθνῶν λέγοντας στὸν σταλέντα δοῦλο: «ἀνάγκασον εἰσελθεῖν». Ἡ ἐντολὴ αὐτὴ βεβαίως δέν σημαίνει κατάργηση τῆς ἐλευθερίας τῶν καλουμένων καί ... βίαιη προσαγωγή. Ἀπλῶς δείχνει ὅτι γιά νά πιστέψουν τὰ ἔθνη χρειάζεται μεγαλύτερη δύναμη ἀπὸ τὸν Θεό καί πιό

ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος, λόγῳ τῆς φθορᾶς, ἔρρευσε μέχρι τὸν πυθμένα τῆς, τὸν θάνατο (Ἁγ. Νικόδημος Ἀγιορείτης).

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἰσχυρὸ κίνητρο τῆς Ἐνανθρωπήσεως. Ἔτσι θέλησε ὁ Θεός, αὐτὴ ἦταν ἡ εὐδοκία του. Αὐτὴ του τὴν πρόθεση γνωστοποίησε ἐξ ἀρχῆς στὸν ἄνθρωπο μέ τὸ Πρωτευαγγέλιο.

Πρωτ. Δ. Μ

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ

άποιοι ἀκούγοντας τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, θεώρησαν τὰ λόγια του δύσκολα καὶ παράξενα. Γι' αὐτὸ ἀποχώρησαν ἀδιαφορώντας. Τότε στράφηκε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς εἶπε: «Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;» Μήπως θέλετε καὶ ἐσεῖς νὰ φύγετε; Ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος: «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; Ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις». Ποῦ νὰ πᾶμε; Ἐσύ κατέχεις λόγια πού μᾶς ὀδηγοῦν στὴν αἰώνια ζωὴ (Ιωάν. 6, 67-68).

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἀναγκαῖος γιὰ τὸν ἄνθρωπο περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶναι τὸ ψωμὶ γιὰ τὸν πεινασμένο, τὸ νερὸ γιὰ τὸν διψασμένο καὶ τὸ φάρμακο γιὰ τὸν ἄρρωστο. Τὰ λόγια Του εἶναι τροφὴ ἀνώτερη, ἐκλεκτὴ καὶ πιὸ γλυκειὰ ἀπὸ τὸ μέλι, «ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον» (Ψαλμ. 118,103). Εἶναι τροφὴ πού ἀναγεννᾷ καὶ μεταμορφώνει τὴ ζωὴ μας. Εἶναι λυχνάρι στὰ πόδια μας καὶ φῶς στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μας. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἥλιος πού θερμαίνει, τὸ ἀθάνατο Νερὸ, τὸ Δένδρο τῆς Ζωῆς. Εἶναι τὸ πᾶν: πλοῦ-

τος, χαρὰ, εἰρήνη, ἐλπίδα. Πατέρας, φίλος, ἀδελφός.

Ἔστειλαν οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ὑπηρέτες νὰ πᾶνε νὰ Τὸν ἀκούσουν, νὰ πιαστοῦν ἀπὸ τὰ λόγια τῆς διδασκαλίας του καὶ νὰ βροῦν ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν. Καὶ ἐγύρισαν ἄπρακτοι. Καὶ στὴν ἐρώτηση γιατί δέν τὸν συλλάβατε; Ἀπάντησαν: «Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος». Τέτοια διδασκαλία σάν τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ δέν ἀκούσαμε ποτέ. Δέν μπορεῖ νὰ τὴν διανοηθεῖ ἄνθρωπος. Ἔτσι ἀντὶ νὰ Τὸν συλλάβουν, συνελίφθηκαν οἱ ἴδιοι στὰ δίχτυα τῆς διδασκαλίας Του.

Οἱ μαθητὲς Του ἄκουγαν, μέ ζῆλο καὶ ἐνθουσιασμό, καθημερινὰ τὰ λόγια Του καὶ τὸν ἀγαποῦσαν περισσότερο. Γιὰ χάρι Του ἄφηναν στὴν ἄκρη τὸν ἑαυτό τους καὶ τίς ιδέες τους. Καὶ ἔκαναν γιὰ τὸ Διδάσκαλό Τους ὄλο καὶ μεγαλύτερους κόπους καὶ θυσίες.

Νὰ διαβάζουμε τακτικά, εἰ δυνατόν καθημερινὰ, τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, τὴν Καινὴ Διαθήκη, ἔστω καὶ λίγο. Εἶναι τὰ μόνια πού μποροῦν νὰ μᾶς ξυπνήσουν, νὰ μᾶς φωτίσουν καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὴ σωτηρία.

Ἄρχιμ. Ι.Ν.

κοπιαστικὴ γι' αὐτοὺς διαδρομὴ.

Τὸ ὅτι ἡ «διαδρομὴ» γιὰ τὰ τέκνα Ἀβραάμ ἦταν εὐκολότερη φαίνεται χαρακτηριστικὰ στὸν βίο τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ἰουδαίων (26 Δεκεμβρίου). Αὐτὸς ὁ «ἀγαθὸς Ἰσραηλίτης» ἦταν ἀρκετὸ νὰ δεῖ ἓνα Χριστιανὸ νὰ σχηματίζει στὸ στόμα του τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ ἐνῶ χασμουριόταν, γιὰ νὰ νιώσει τὸ κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ. Ἀναζήτησε τὴν ἀλήθεια, μεταστράφηκε καὶ ἐγένε ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ὅτι χρειάζεται κι ἐμεῖς νὰ προετοιμαστοῦμε γιὰ τὴν συμμετοχὴ μας στὸ Μεγάλο Δεῖπνο: νὰ ἀνοίξουμε τὰ ἔσω αὐτιά μας γιὰ νὰ ἀκούσουμε τὴν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου πρόσκληση: νὰ καθαρίσουμε τὴν καρδιά μας ἀπὸ πάθη, γιὰ νὰ ἐτοιμαστεῖ τὸ «ἀνώγειον» καὶ νὰ στρωθεῖ τὸ τραπέζι: καὶ νὰ ἀποκτήσουμε «στολὴν τῆς ψυχῆς» λαμπρὴ ἀπὸ ἀρετές, ὥστε νὰ ἔχουμε κατάλληλο «ἔνδυμα γάμου».

Ἄρχιμ. Β.Λ.

ΦΟΒΟΣ Ή ΑΓΑΠΗ;

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 2017, ἡ Στέλλα Γκρέκα (ἑτῶν 95!) θρυλική τραγουδίστρια, ἔδωσε μιὰ συναυλία στό Μέγαρο Μουσικῆς Ἀθηνῶν.

Σέ συνέντευξή της, περιγράφοντας τήν πολυκύμαντη ζωή της, εἶπε καί τά ἐξῆς ἐνδιαφέροντα, ἀπαντώντας στήν ἐρώτησή ἄν πιστεύει στή μοίρα ἢ στόν Θεό:

“Ἡ μητέρα μου ἦταν πολύ θρήσκα. Ὅταν ἤμουν μικρή, μέ ἔπαιρνε μαζί της στήν ἐκκλησία καί μοῦ ἔδειχνε τίς εἰκόνες. «Βλέπεις τόν Χριστό πού σέ κοιτάει; Νά εἶσαι καλό παιδί, γιατί σέ παρακολουθεῖ πάντα καί θά σέ τιμωρήσει ἄν δέν κάνεις αὐτά πού πρέπει», μοῦ ἔλεγε καί ἐγώ ἔτρεμα. Μέχρι πού στήν ἐφηβεία ἔκανα τήν ἐπανάστασή μου. «Μαμά, δέν θέλω νά φοβᾶμαι τόν Χριστό», τῆς εἶπα. «Θέλω νά τόν ἀγαπῶ καί νά μ' ἀγαπᾶ κι' ἐκείνος». Ἀπό τότε ἀπαλλάχτηκα ἀπό τή θρησκοληψία”. (Ἐφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, «Κ», τ. 754, σελ. 46).

Τό ἴδιο ἀκριβῶς ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής λέγοντας: «Ἡ τελεία ἀγάπη ἐξω βάλλει τόν φόβον» (Α' Ἰωάν. 4,18). Ἡ τελεία ἀγάπη διώχνει τόν φόβο. Πῶς τότε ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, γιά τόν ὅποιο μιλάει ἡ Ἁγία Γραφή, συσχετίζεται μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; Ἐπεξηγεῖ ὁ ἅγιος Δωρόθεος:

“Ὁ Προφήτης Δαυῖδ λέει: «Φοβηθεῖτε τόν Κύριο ὅλοι οἱ ἅγιοι Του». (Ψαλμ. 33,10) καί χίλια ἄλλα παρόμοια βρίσκουμε στίς Ἁγίες Γραφές. Ἄν λοιπόν καί οἱ ἅγιοι πού τόσο ἀγαποῦν τόν Κύριο τόν φοβοῦνται, πῶς λέει: «Ἡ ἀγάπη διώχνει τόν φόβο»; Θέλει νά μᾶς δείξει ὅτι ὑπάρχουν δύο φόβοι, ἕνας

ἀρχικός καί ἕνας τέλειος. Δηλαδή, κάνει κανεῖς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ γιά τόν φόβο τῆς τιμωρίας. Αὐτός, εἶναι ἀκόμα ὀλοτελα ἀρχάριος. Ἄλλος κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐπειδὴ ἀγαπάει τόν Θεό, ἐπειδὴ χαίρεται ἰδιαίτερα μέ τό νά εὐαρεστεῖ (μέ τήν ζωή του) τόν Θεό. Αὐτός γνωρίζει τί σημαίνει νά εἶναι κανεῖς ἐνωμένος μέ τόν Θεό. Αὐτός εἶναι ἐκείνος πού ἔχει τήν ἀληθινή ἀγάπη τήν ὁποία ὁ Εὐαγγελιστής ὀνομάζει τέλεια. Καί αὐτή ἡ ἀγάπη τόν ὀδηγεῖ στόν τέλειο φόβο. Γιατί αὐτός φοβάται καί κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἀπό φόβο μήπως κολαστεῖ, ἀλλά ἐπειδὴ γεύτηκε τήν γλυκύτητα τοῦ νά εἶναι κανεῖς μαζί μέ τόν Θεό, φοβάται μήπως τήν χάσει, φοβάται μήπως τήν στερηθεῖ (τήν γλυκύτητα). Αὐτός λοιπόν ὁ τέλειος φόβος, πού προέρχεται ἀπό τήν τέλεια ἀγάπη, διώχνει τόν ἀρχικό φόβο”. (Αββᾶ Δωροθέου, Ἔργα Ἀσκητικά, Ἐκδ. Ἐτοιμασία, 1986, σελ. 192).

Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, λοιπόν, μᾶς διδάσκει. Δέν μᾶς τρομοκρατεῖ! Γι' αὐτό λέει ὁ ἀσκητής Ἰάκωβος: «Ὅπως ἀκριβῶς τό λυχνάρι φωτίζει μέσα σέ σκοτεινό δωμάτιο, ἔτσι καί ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἔλθει στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τόν φωτίζει καί τόν διδάσκει ὅλες τίς ἀρετές καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ» (Γεροντικόν, Ἀββᾶ Ἰακώβου, γ', Ἐκδ. Ἀστέρος, 1981).
Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης* ΤΗΛ. 2682051161

Κωδικός 091984

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2018* Ἀρ. Φύλλου 425* Ἔτος ΛΗ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

